

LA FAGEDA

APUNT SOBRE LA BELLESA DEL TEMPS – 2

(1977)

La fageda es va estrenar a la Sala Beckett el 23 de febrer de 1990, amb direcció de Sergi Belbel.

—Prengui; li anirà bé.

—L'ha vist?

—Begui, tranquil·litzi's.

—Gràcies. On soc?

—A casa meva.

—L'ha vist, vostè?

—Acabi de beure.

—Abans, aquell fred... És bo.

—Tinc la calefacció engegada.

—Sí, ara s'hi està bé.

—Es va assossegant?

—Com he vingut?

—Amb mi.

—Era una situació anguniosa. Em penso que he arribat a tenir por.

—M'agrada passejar pel bosc. A l'hivern també. Encara que siguin arbres pobres els pins m'agraden. Per això ens hem trobat.

—Vostè no l'ha vist.

—No ho sé.

—S'hi està bé, aquí. Els peus reaccionen amb l'escalfor. Em sap greu haver-lo molestat. Soc metge. Anava per feina. Amb aquell fred maleït.

—Ja ha passat.

—Jo conduïa distret, i de sobte he tingut la sensació que algú feia mal a algú. No sé com dir-ho. A veure si puc... Un soroll que semblava un crit i la imaginació que s'ha disparat. No era un crit, era algú que feia mal a algú. M'entén? Una ombra amenaçant i una ombra terroritzada.

—La cara de vostè m'és coneguda. L'he vist al poble algun cop.

—No recordo.

—Ens hauríem de conèixer.

—No l'he vist mai.

—No del poble. Fa poc que soc aquí. Molt abans. Ens havíem vist.

—Potser sí.

—No, ja ho veig.

- No se m'acut.
- Les ganes de recuperar... Records. Són ganes que em fan veure visions. Suposo que vostè i jo no ens coneixem de res.
- S'assembla al que m'ha passat a la carretera.
- Segur?
- Vull dir un mateix tipus de fenomen. El cor se m'encongia de pensar que algú estava fent... Una cosa brutal i gratuïta, m'imaginava.
- Potser era una venjança.
- No era res. Jo anava en cotxe. No hi havia ningú.
- Doncs per què ha baixat?
- Sí, i amb aquell fred. On són els guants?
- Uns guants?
- Me'ls he posats. Qui sap on paren. Llavors l'he vist. M'estava esperant. Quiet. Duia barret. Avui dia poca gent porta barret.
- Qui era?
- Em volia fer mal.
- L'ha amenaçat?
- He fugit, no m'he quedat a veure-ho.
- Com ho sap que li volia fer mal?
- Faig gimnàstica i estic fort com quinze anys enrere, però aquell home era una bèstia perillosa. No són imaginacions.
- Ja ha passat.
- Té telèfon?
- Sí.
- Després trucaré a casa.
- Necessito un conyac. En vol, vostè?
- Què m'ha donat, abans?
- Herbes. Camamilla, menta i no sé. A la farmàcia ho venen. Segur que no és un medicament gaire eficaç; vostè que és metge ho podrà dir.
- Ho ha preparat vostè?
- Sí.
- Em sap greu destorbar-lo.
- Conyac?
- Una mica.
- Sempre m'han agradat, les tisanes. Des de petit. Formen part de l'afecte. Emparen. Potser exagero. Quan era un nen les mostres d'amor venien acompanyades de l'olor de les tisanes. Amb l'adolescència les coses van canviar. El molesto?
- De cap manera.
- Sí. L'amor, a l'adolescència, havia de ser salvatge o no interessava. Parlo de mi, naturalment. I estimàvem d'aquella manera, fent-nos mal. Tot això no té interès.
- Sí, sí.
- He interromput la seva, d'història. Vostè és massa nerviós.
- No hauria d'haver fugit, potser? Li asseguro que sí. M'ha perseguit. Per què m'havia de perseguir?
- No s'han dit res?
- Em perseguia, què vol més? Jo estava sol, amb aquell fred. Sí, ell ha dit alguna cosa. No l'he entès. No l'escoltava, jo. I ha parlat en veu baixa. Una amenaça, era allò.

- Per què no tornava al cotxe?
- No he sabut reaccionar. Jo tampoc no ho entenc. Fa riure. I una excitació que encara em dura. No és normal, ja ho sé que no és normal. Me n'hauria d'averkonyir. Però, què?
- No. La vergonya sobra. Les debilitats són simpàtiques. És casat, vostè?
- Sí.
- Jo també. Em vaig casar als divuit anys.
- Divuit? Divuit anys?
- Massa jove, ja ho sé. No cregui que no me n'he penedit. Vostè és fidel a la seva dona? Perquè vostè té dona.
- Soc casat, l'hi acabo de dir.
- I és fidel? No són preguntes de fer. Excusi'm.
- Tant se val. No, no sempre soc fidel. No puc.
- Jo, sí. Fidelitat total.
- Des dels divuit anys?
- Exacte. I consti que les coses no van poder anar pitjor.
- La vida és molt estranya.
- Me'n recordo... Hi havia la carretera, i al costat unes terres llaurades de poc, i més enllà una colla d'arbres, una fageda. Ens vam ficar enmig dels arbres. Cap dels dos no parlava. Sap allò de veure la persona que estimes, una mica separada, poder-la contemplar en silenci, sense que ella s'adoni que la mires? Sap què vull dir? I et preguntes per què l'estimes, i no hi ha cap motiu clar i arribes a la conclusió que estàs malalt. Me'n recordo, d'aquell dia. Fa anys.
- Potser m'he equivocat.
- Jo volia fer l'amor però va començar que no podia ser, que ens veuriem, que m'estigués quiet. Jo insistia, i em va clavar un cop de genoll al baix ventre. Vaig perdre l'alè. Em mirava i reia, i després se'n va penedir i se'm va acostar i em va començar a dir paraules que encara em possessin més calent. Jo no estava enfadat. M'hi vaig abraçar i es deixava fer, i vaig començar a descordar roba.
- De què m'està parlant? Calli!
- Li molesta?
- No sé de què m'està parlant, no sé per què m'ho explica!
- És poc educat imposar records a un desconegut.
- No vull dir això.
- Però vostè també m'ha imposat la seva història, la seva... extravagant història.
- Ho sento. No ho volia...
- Com es troba?
- Bé. Recuperat. He estat pensant. Hi deu haver algun error. Mai no m'havia passat.
- El què?
- Perdó. Estava parlant vostè. L'he interromput. Continui.
- És igual.
- No estic acostumat a les confidències.
- Vostè és metge.
- Dentista. Per arrencar un queixal no cal que ningú m'expliqui la seva vida. En mi acostuma a ser instintiu. Són maneres de ser. Se'n fa càrrec?
- Dentista, eh?
- Ja que hi estem posats... Confiança per confiança. Per què hauria de ser fidel? Després me'n penediria. Ve una client, seu a la cadira, obre la boca i olores que es deixaria

- treure qualsevol cosa. Em sento jove i amb ganes de gresca. Sospito que la meva dona també em fa el salt. No n'hi vull parlar. Molt bé, que me'l faci. No tinc manies. Estimo la meva dona. Què vol dir, la fidelitat? Sí que soc fidel, si ho va a mirar. Amb la meva dona hi tinc una intimitat. Parlem. Amb les altres, no. Si pot ser, prefereixo que no em diguin si són solteres o casades, si tenen amant o si passen penes d'amor. Les despullo, m'hi planto al damunt, procuro que quedin satisfetes de la feina i jo m'ho passo tan bé com puc. Després, s'ha acabat. Què vol dir, ser fidel? He de viure.
- Quina mena de malalt anava a veure, avui? El dentista mai no ha vingut a casa meva.
- Cap malalt. Qui ha parlat de cap malalt?
- Vostè. Abans. Per què diu mentides?
- Qui diu mentides? Escolti, jo a vostè no li he de donar cap explicació.
- No s'esveri.
- Parlo quan vull i callo quan em dona la gana. Vostè m'ha ajudat, molt bé, però no es pensi que tinc cap obligació amb vostè.
- Tranquil, home.
- Vostè m'està atipant. Quan una cosa em rota, la foto.
- Em sap greu haver-li causat aquesta impressió.
- Perdoni. A vegades m'exalto. M'exalto i xerro més del compte. Disculpi. No m'agrada que em controlin.
- Era un comentari sense intenció.
- Ja ho sé. Anava per feina. Anava a veure el mecànic dentista que treballa per a mi.
- No cal que s'expliqui.
- No està enfadat?
- Em fa gràcia.
- Què li fa gràcia?
- Tot. Jo mateix, si vostè vol.
- Nosaltres dos podríem ser amics. Oblidi el que li he dit. Pregunti'm el que vulgui. Ens hem de veure més vegades. M'agradaria tractar-te de tu. No et presentaré la meva dona. M'avorreixen el amics de família. Què hi dius?
- Sí.
- Jo no dic mentides. Ja sé per què t'ho ha semblat.
- Deixi-ho.
- Les històries... la història de la carretera i de l'home que m'ha amenaçat. És això?
- No en parlem més, no cal.
- No te l'has cregut, aquella història. No sé què dir-hi. No m'havia passat mai. No soc pas un covard. Tinc prou força per trencar la cara a qualsevol. Però he fugit. Fa estona que t'ho vull dir. Jo mateix no ho entenc. Hauré d'admetre que hi ha hagut algun error. L'home, l'he vist.
- Quina cara tenia?
- Repulsiva. No, normal. Però repulsiva. Els budells se m'han regirat. Què rius? Ja ho sé que no té cap ni peus. M'ha vingut el pànic. Potser era un bon home. No, abans de veure'l ja he sabut que acabava de fer algun mal. Dec tenir febre. Saps? Res de tot això no ho dono per dolent si ha servit perquè naixés una bona amistat. He. Bé, és igual. Una bona amistat, sí senyor. No em tornaré a enfadar. Explica'm les teves intimitats, no m'importa. Després jo t'explicaré les meves. Allò d'aquell dia al bosc. La vas engrapar, li vas descordar la roba i li vas baixar les bragues.
- No va anar ben bé així. Li diverteix que ho expliqui?

- Molt. Per què em tractes de vostè?
- Tant se val, no me n'he adonat.
- Tracta'm de tu. Una mica més de conyac. Tu també.
- Tenia la pell blanca, molt blanca, i per sota se li veia córrer la sang.
- Prefereixo les dones morenes.
- Em va apartar, em va dir que les mans quietes, i es va anar despullant. La peça de roba que li cobria el sexe no se la va treure. Duia una medalla d'or penjada al coll i tampoc no se la va treure.
- No em costa res posar-me nerviós, t'ho adverteixo.
- Ja he acabat.
- Vau cardar?
- Sí, és clar.
- No em dones detalls.
- No li agradarien.
- Doncs per què has començat a explicar-m'ho?
- Ha vingut així.
- No és cert. Per què m'ho expliques? Te l'estimaves molt?
- Sí. Encara ara. Un cas de fidelitat.
- T'he enganyat. No anava a casa del mecànic dentista. Anava a casa d'una dona. Necessito una dona, aquesta tarda. Jo he de fer l'amor més d'una vegada el dia. Vaig de cul, és veritat. No soc llepafils. Faldilles que se'm posen al davant, faldilles que em carrego. És una força aquí, als ronyons. Saps què vull dir? No hi puc fer res. A vegades penso que hauria d'anar al metge. No t'ho creguis, m'agrada ser com soc. Viuria per follar. M'agradaria ser un moro d'aquells, un maharajà de l'Índia amb moltes ties sempre en pilotes al meu costat, cardant tot el dia fins a quedar exhaust. Això és el que m'agradaria. Què et sembla?
- Cadascú és com és, oi?
- Això mateix.
- Va ser l'única vegada que vam fer l'amor. Després se n'averkonyia. Ho va oblidar.
- No va ser amb ella que et vas casar.
- Amb qui hauria de ser, si no? Aquell dia.
- Estàs de broma?
- No s'ho creu?
- Sí. Aquests guants semblen els meus.
- Els vol?
- No, perdoni. Me n'hauré d'anar.
- L'acompanyaré.
- No caldrà.
- No?
- Potser sí. Deuen ser manies, encara, però no hi tornaria tranquil, al lloc on he deixat el cotxe.
- Si s'ha de trobar amb la seva amiga millor que no begui més.
- No, cap amiga. Era una broma. He d'anar a recollir una dentadura al mecànic. Avui ja no podrà ser. Tornaré a casa. Ara em fa mandra moure'm. Però me n'he d'anar. No em mouria. Trucaré per avisar-los. No t'estic molestant?
- No.
- Un altre tragué. Bon conyac. L'última ronda. M'agrada beure. No beus gaire, tu.

—Depèn.

—M'agrada l'alcohol, i el cafè, i fumar com un desesperat. No m'afecta l'organisme. Potser un dia cauré rodó, però ara com ara pujo a un cinquè pis d'una revolada, i l'alè ni ho nota. Tinc sort. Faig una mica de gimnàstica cada dia, i em dutxo amb aigua freda. Veus? Gens d'estómac.

—Com un jovenet.

—No t'ho has cregut, oi? No em dutxo amb aigua freda; no la resisteixo, l'aigua freda. No soc cap jovenet.

—Quan jo era un adolescent em dutxava amb aigua freda. A vegades encara ho faig, per nostàlgia. Érem insolents. Però estimàvem. A vegades amb crueltat. Prou beguda, eh? Què em dirà, la seva senyora, si l'acompanyo en aquest estat?

—L'aguanto molt bé, l'alcohol.

—Fa poc temps que visc aquí, ho he dit? I no em quedaré gaire temps. Ara ja està. Aquí he aconseguit una certa felicitat. Anem? Què li passa?

—Estic plorant.

—Un adult amb els ulls plens d'aigua. Jo he estat feliç, aquí.

—Ara, escolta. Deixa que me'n vagi. Em mataràs, oi? No ho facis. Deixa que me'n vagi.

—La tramuntana dona una gran transparència a l'aire. Tot es veu amb nitidesa.

—Deixa que me'n vagi.

—Els arbres m'agraden.

—Me'n recordo, és clar que me'n recordo. Aquell camp, i, a l'altra banda, la fageda.

Barcelona, del 14 al 28 de gener de 1977